

hen til hans Skrivebordsskuffe, som jeg en Gang for alle har faaet Hals- og Haandsret over, og begyndte at rode.

»Lad være!« lød det henne fra Lænestolen. Han kiggede paa mig over Brillerne. Der var noget hemmelighedsfuldt i det Blik, som jeg ikke straks kunde tyde.

»Hvad skal det betyde? det er Kontraktsbrud, Onkel!«

»Snak, jeg bryder aldrig Kontrakter, véd du, tag *det*.«

Følgende den Retning, hans Finger anviste, opdagede jeg nogle beskrevne Blade paa Skrivebordet. Jeg gennemløb i en Fart det skrevne, klappede anerkendende min gamle Onkel paa Skulderne og skyndte mig hjem for at afsende det. Muligvis kommer det alligevel for sent til Martsheftet, men kan saa maaske bruges i næste.

Deres meget hengivne

Thomas.

Min Omvendelse.

Man skal aldrig forsværge noget. Dersom en af mine Venner for en Maaned siden havde spaaet, at jeg skulde blive Abonnent paa »Kvinden og Samfundet«, »Hvad vi vil« eller et hvilket som helst andet Blad af Racen, vilde jeg have betragtet det som en grov Spøg. Og var det udtalt i Alvor, tror jeg, det kunde have indeholdt tilstrækkelig Grund for mig til at bryde Venskabet. Ikke fordi jeg skulde være Kvindehader, hvad man maaske efter denne Udgydelse kunde mistænke mig — en gammel Pebersvend — for. Nej, jeg hader ikke Kvinderne, jeg elsker dem, de bringer mig i Stemning. Disse letsvævende, smilende, sansebedøvende, sladrede, ubekymrede Væsener hører med til Landskabet ligesom Blomsterne paa Marken og Sangfuglen i Skoven paa en solklar Foraarsdag. Ja, hvor vilde Livet ikke blive glædesløst uden dem.

Altsaa: Kvindehader er jeg ikke;

Men — — —

Ja, naar jeg har set dem sætte den lille Mund, skabt til at smile, i alvorlige Folder for paa værdig Maade at køre